

Arrest

nr. 286 530 van 22 maart 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2022 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat R. JESSEN en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 16 september 2016, samen met haar echtgenote en kind (° 4 augustus 2012), via relocatie vanuit Griekenland in België aan. Diezelfde dag dienen zij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 27 juli 2017 wordt de vluchtelingenstatus geweigerd en wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan verzoekende partij en haar gezin. Op 7 augustus 2017 wordt een tijdelijke verblijfsmachtiging afgegeven.

1.3. Op 4 juli 2019 wordt verzoekende partij door de onderzoeksrechter te Antwerpen aangehouden op verdenking van *“Opzettelijke slagen en verwondingen aan partner met werkonbekwaamheid”*.

1.4. Op 10 januari 2020 wordt de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met probatie-uitstel gedurende drie jaar behalve wat betreft de voorhechtenis voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen de echtgenote (meermaals).

1.5. Op 25 mei 2020 verzoekt de dienst vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij in te trekken op grond van artikel 49/2, §4, tweede lid en artikel 55/5/1, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 19 april 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 8 juli 2022 wordt de echtgenote en het kind toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur.

1.8. Op 7 september 2022 wordt het beroep tegen de onder punt 1.6 vermelde beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 277 149.

1.9. Op 23 september 2022 wordt een schrijven gericht aan verzoekende partij waarin haar meegedeeld wordt dat haar verblijfssituatie onderzocht wordt en haar gevraagd wordt de bijgaande vragenlijst in te vullen. Dit schrijven wordt op 26 september 2022 aangetekend verstuurd.

1.10. Op 10 oktober 2022 bezorgt de verzoekende partij via haar advocaat de ingevulde vragenlijst en stavingstukken.

1.11. Op 23 november 2022 wordt beslist tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEEÏNDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mijnheer

naam : A.-Z. (..)

voornaam : H. H. S. (..)

geboortedatum : X

geboorteplaats: Bagdad

nationaliteit : Irak

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 16/09/2016 bent u aangekomen in België en heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft u op 28/07/2017 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als een gevolg van deze beslissing bent u thans in het bezit van een A-kaart, geldig tot 28/07/2024.

Op 10/01/2020 werd u echter door het Hof van Beroep van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met als verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten overstaan van uw echtgenote.

Op basis van deze informatie werd door DVZ op 25/05/2020 een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en

artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het CGVS heeft u in het kader van de evaluatie van uw internationale beschermingsstatus twee keer uitgenodigd teneinde u de mogelijkheid te bieden mondeling de redenen tot behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus toe te lichten. U heeft geen gevolg gegeven aan de oproepingen en liet eveneens na schriftelijk de redenen mee te delen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen.

Op 19/04/2022 heeft het CGVS vervolgens uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 20/04/2022 in kennis werd gesteld. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden en dat derhalve uw subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken.

Op 18/05/2022 heeft u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een schorsend beroep ingediend tegen de beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus van het CGVS. Op 09/09/2022 heeft de RVV de beslissing van het CGVS in beroep bevestigd. De RVV stelde in haar arrest van 09/09/2022 het volgende: "Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er in casu ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Verzoekers handelingen, met name het herhaaldelijk toedienen van slagen aan zijn ex-echtgenote in het bijzijn van hun dochter, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Deze vaststelling volstaat in beginsel om over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 28 juli 2017 toegekende subsidiaire beschermingsstatus

Derhalve is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden en staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 een einde kan stellen aan uw verblijf en u krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, een bevel om het grondgebied te verlaten geven.

Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt bovendien in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt eveneens rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u bij DVZ verklaard dat u steeds in Irak gewoond heeft tot aan uw komst naar België. U bent er volgens uw verklaringen opgegroeid en u ging er eveneens naar school. Daarna was u volgens uw verklaringen tewerkgesteld als chauffeur van graafmachines tot u in 2014 Irak verlaten heeft. DVZ stelt dan ook vast dat u op dat ogenblik een volwassen man was van 26 jaar en dat u het overgrote deel van uw leven in Irak heeft doorgebracht. Tevens verklaarde u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat uw beide ouders, acht zussen en één broer op dat ogenblik nog in Irak verbleven. Het staat dan ook vast dat u ruim het merendeel van uw leven in Irak doorbracht, dat u er bent opgegroeid, dat u er een familiaal netwerk heeft en dat de officiële landstaal uw moedertaal is.

De loutere vaststelling dat u op heden zes jaar in België verblijft, is op zich dan ook geenszins voldoende om van een dermate diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen dat deze beslissingen niet zouden genomen kunnen worden.

Op 23/09/2022 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde DVZ: bewijzen van opleidingen (Nederlandse lessen, basisrekenen, module rekenen, vooropleiding vrachtwagenchauffeur, uw CV); bewijs tewerkstelling (arbeidsovereenkomst voor de periode 13/12/2017 - 17/12/2021, 14/03/2022 - 18/03/2022, attest arbeidsongeschiktheid voor de periode 17/01/2022 - 30/01/2022); foto's met uw dochter; vonnis van de familierechtbank- en jeugdrechtbank van Antwerpen dd. 12/11/2021; bewijs van deelname aan een vormingsprogramma intrafamiliaal geweld CAW; bewijs van afbetaling geldboete en foto's van verklaarde bedreigingen van uw schoonfamilie in Irak. Bij het nemen van deze beslissingen zal DVZ met al deze elementen rekening houden.

In de vragenlijst in het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u het Nederlands machtig bent. DVZ merkt op dat uit de door u neergelegde documenten inderdaad blijkt dat u in België pogingen heeft gedaan om het Nederlands aan te leren.

Daarnaast heeft u in het kader van het hoorrecht verklaard dat u naast Nederlandse lessen eveneens een cursus basisrekenen heeft gevolgd en een vooropleiding vrachtwagenchauffeur, wat u gestaafd heeft met inschrijvingsdocumenten. DVZ merkt dan ook op dat het vaststaat dat u pogingen ondernomen heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren. Dienaangaande wenst DVZ erop te wijzen dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u doorheen een regelmatig verblijf van 6 jaar pogingen doet om een officiële landstaal te leren en opleidingen te volgen.

Wat tewerkstelling betreft, heeft u in het kader van het hoorrecht verklaard dat u tussen maart 2019 en september 2020 (een periode van 1,5 jaar) tewerkgesteld was als fietshersteller, dat u van september 2021 tot en met december 2021 (een periode van 3 maanden) tewerkgesteld was als magazijnmedewerker, dat u tussen december 2021 en januari 2022 één maand tewerkgesteld was als magazijnmedewerker en dat u in maart eveneens tewerkgesteld bent geweest. Volgens uw verklaringen was u in België derhalve net geen 2 jaar tewerkgesteld, gedurende een regelmatig verblijf in België van ruim 6 jaar. Bovendien wijst DVZ erop dat u deze tewerkstelling niet heeft gestaafd in de door u neergelegde documenten. Uit deze documenten kan de DVZ immers slechts een geattesteerde tewerkstelling van 2 weken vaststellen.

DVZ stelt dan ook vast dat uit het hoorrecht blijkt dat u in België pogingen heeft gedaan om het Nederlands aan te leren en opleidingen te volgen, doch dat uit de voorgelegde documenten slechts een beperkte tewerkstelling blijkt. Bovendien herhaalt DVZ dat deze elementen vooreerst slechts getuige zijn van een normale attitude gedurende een regelmatig verblijf van 6 jaar en dat deze op zich onvoldoende zijn om van een dermate diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen.

Tevens wijst DVZ erop dat deze pogingen tot integratie geenszins afbreuk doen aan het feit dat u in België definitief veroordeeld werd voor feiten van openbare orde die voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Dienaangaande herhalen we dat u op 10/01/2020 door het Hof van Beroep van Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met als verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten overstaan van uw echtgenote.

Uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 10/01/2020 blijkt dat u uw echtgenote herhaaldelijk ernstige slagen en verwondingen heeft toegebracht. Het arrest stelt het volgende: "Beklaagde A.-Z. (...) heeft zijn echtgenote meermaals, tot bloedens toe, geslagen, met tijdelijke arbeidsongeschiktheid tot gevolg (omwille van decompensatie door het aanhoudend intrafamiliaal geweld werd de echtgenote van beklagde tijdelijk opgenomen in de psychiatrie). Beklaagde heeft daarbij ook geen oog gehad voor de eventueel traumatische gevolgen hiervan voor zijn (op het moment van de laatste feiten zesjarige) dochtertje R. (...). De politie stelde bij de aangifte van de feiten vast dat het dochtertje duidelijk onder de indruk was van de feiten, en dat zij spontaan zei dat papa vaak mama slaat". DVZ kan niet anders dan vaststellen dat dit getuigt van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. U heeft ernstige slagen en verwondingen toegebracht aan uw echtgenote en dit in bijzijn van uw minderjarige kind. U hield hierbij duidelijk geenszins rekening met de traumatische gevolgen van dit gewelddadig gedrag bij zowel uw echtgenote als uw minderjarige kind. Bovendien herhaalt DVZ dat bovenstaande feiten voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden en dat derhalve uw subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken.

Bovendien was eveneens de RVV in haar arrest van 09/09/2022 van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd. DVZ herhaalt dat de RVV in haar arrest van 09/09/2022 het volgende heeft gesteld:

"Verzoekers handelingen, met name het herhaaldelijk toedienen van slagen aan zijn ex-echtgenote in het bijzijn van hun dochter, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Deze vaststelling volstaat in beginsel om over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 28 juli 2017 toegekende subsidiaire beschermingsstatus."

DVZ kan op basis van de beslissingen van het CGVS en de RVV en het arrest van 10/01/2020 van het Hof van Beroep van Antwerpen slechts beslissen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt en dat voor de DVZ voldoende ernstig is

om op heden een beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht te nemen. DVZ kan het immers niet uitsluiten dat u dergelijk gedrag niet opnieuw zal herhalen.

Vooreerst herhaalt DVZ dat uit het hoorrecht blijkt dat u onder andere pogingen heeft ondernomen met het oog op tewerkstelling en dat u na uw veroordeling van 10/01/2020 heeft deelgenomen aan een vormingsprogramma intrafamiliaal geweld bij het CAW, maar dat dit onvoldoende is om afbreuk te doen aan de ernst feiten van het arrest van 10/01/2020. DVZ is immers van oordeel dat het niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen en dat de bovenstaande elementen evenmin voldoende zijn om aan te tonen dat u geen gevaar voor de samenleving zou vormen. We wijzen er immers op dat u bij arrest van 10/01/2020 van het Hof van Beroep van Antwerpen verschillende probatievoorwaarden werden opgelegd, waaronder: geen strafbare feiten plegen; zich laten begeleiden door een gespecialiseerde en rapporterende hulpverleningsorganisatie; en intensief zoeken naar werk, vervolgens regelmatig werken en de bewijzen hiervan voorleggen aan de justitie-assistent.

Het loutere feit dat u zich houdt aan deze probatievoorwaarden door geen nieuwe feiten van openbare orde te plegen, dat u heeft deelgenomen aan een vormingsprogramma omtrent intrafamiliaal geweld bij het CAW en dat u gedurende een regelmatig verblijf in België van ruim 6 jaar pogingen doet met het oog op het vinden van tewerkstelling, is op zich dan ook onvoldoende voor DVZ om met zekerheid te kunnen vaststellen dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Het gegeven dat u sinds uw veroordeling van 10/01/2022 geen nieuwe feiten van openbare orde zou hebben gepleegd en dat u niet opnieuw in contact kwam met justitie is onvoldoende om het tegendeel aan te tonen. Het feit dat u zich correct gedraagt op het ogenblik dat u van zeer nabij wordt opgevolgd, impliceert niet dat u thans geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde.

DVZ is van oordeel dat bovenstaande feiten voldoende ernstig zijn om vast te stellen dat u een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het feit dat u zich thans houdt aan de u opgelegde probatievoorwaarden doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd voor ernstig intrafamiliaal geweld en het gevaar dat van u uitgaat voor de samenleving.

Evenmin doen de door u aangebrachte elementen in het kader van het hoorrecht afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Bijgevolg wordt op heden uw verblijfsrecht beëindigd in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980. Bij de heroverweging van uw verblijfsrecht wordt naast het bestaan van banden met uw land van verblijf eveneens rekening houden met uw gezins- en familieleden.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat uw minderjarige dochter in België verblijft samen met haar moeder, uw ex-echtgenote.

DVZ merkt vooreerst op dat u thans niet langer een gezinskem vormt met de moeder van uw minderjarige kind.

Uw ex-echtgenote werd immers het slachtoffer van ernstige slagen en verwondingen en u bent thans in een echtscheidingsprocedure met haar. Bijgevolg woont u niet langer samen met uw ex-echtgenote en uw minderjarige kind.

In het kader van de evaluatie van het artikel 8 EVRM staat het vast dat u op heden nog steeds een gezinsleven utoefent met uw minderjarige kind. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat er nog steeds sprake is van een gezinskem tussen u en uw minderjarige kind. DVZ wijst er echter op dat uw kind de subsidiaire beschermingsstatus geniet in België en dat het over verblijfsrecht beschikt. Bijgevolg maakt uw kind geenszins het voorwerp uit van deze beslissingen. Het is immers in het hoger belang van het minderjarige kind om bij de moeder in België te blijven. DVZ wijst erop dat uw kind over verblijfsrecht beschikt en dus in België school kan lopen.

Niettemin is DVZ er zich van bewust dat deze beslissingen mogelijks een negatieve invloed kunnen hebben voor uw gezinsleven, doch dat deze negatieve invloed geheel toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft immers ernstige feiten van openbare orde gepleegd die voor het CGVS en de RVV voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt dat u een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

DVZ wijst er dan ook op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleden mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Tevens stelt de DVZ vast dat de aanwezigheid van uw minderjarige kind u er niet van weerhouden heeft om ernstige feiten van openbare orde te plegen, waarvan bovendien haar eigen moeder het slachtoffer werd. Het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 10/01/2020 stelt immers het volgende:

"Beklaagde A.-Z. (...) heeft zijn echtgenote meermaals, tot bloedens toe, geslagen, met tijdelijke arbeidsongeschiktheid tot gevolg (omwille van decompensatie door het aanhoudend intrafamiliaal geweld werd de echtgenote van beklagde tijdelijk opgenomen in de psychiatrie). Beklaagde heeft daarbij ook geen oog gehad voor de eventueel traumatische gevolgen hiervan voor zijn (op het moment van de laatste feiten zesjarige) dochtertje R. (...) De politie stelde bij de aangifte van de feiten vast dat het dochtertje duidelijk onder de indruk was van de feiten, en dat zij spontaan zei dat papa vaak mama slaat DVZ dient dan ook vast te stellen dat uit de evaluatie van artikel 8 EVRM niet alleen blijkt dat u een actueel gevaar vormt voor de samenleving, maar dat eveneens een actueel en ernstig gevaar vormt voor uw gezins- en familieleden in het bijzonder. U heeft uw ex-echtgenote ernstige slagen en verwondingen toegebracht. Door uw toedoen werd uw echtgenote tijdelijk opgenomen in een psychiatrische instelling. Door uw gewelddadig gedrag moest uw dochter minstens tijdelijk zonder moeder opgroeien. DVZ kan niet anders dan vaststellen dat u in het verleden geenszins rekening hield met de traumatische gevolgen van uw handelen voor uw gezins- en familieleden.

Er kan in het kader van artikel 8, tweede lid, van het EVRM dan ook slechts besloten worden dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde in het algemeen, en uw gezins- en familieleden in het bijzonder.

Tot slot verklaarde u in het kader van het hoorrecht dat u thans in het land van herkomst nog steeds een familiaal netwerk heeft. Volgens uw verklaringen verblijven uw beide ouders, 8 zussen en een broer er nog steeds. Derhalve staat het vast dat u nog steeds een familiaal netwerk heeft in het land van herkomst.

Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie verklaarde u in het kader van het hoorrecht dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren, evenmin legde u medische documenten neer. Derhalve is DVZ niet in het bezit van eventuele medische beletsels voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, heeft het CGVS in haar beslissing van 19/04/2022 het volgende gesteld:

"U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Diyala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld" Het CGVS was derhalve van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard niet terug te kunnen keren naar Irak gezien u reeds 6 jaar in België bent en u hier volledig geïntegreerd zou zijn. Daarnaast wijst u op de aanwezigheid van uw minderjarige dochter en het artikel 8 EVRM.

Tot slot verklaarde u niet naar Irak te kunnen terugkeren gezien dat u zou bedreigd worden door de familie van uw ex-echtgenote.

Wat uw verblijf en integratie in België betreft, wijst DVZ erop dat het loutere feit dat u thans 6 jaar in België verblijft onvoldoende is om het nemen van deze beslissingen te verhinderen. Daarnaast kan de DVZ uit de door u neergelegde documenten opmaken dat er sprake is van een geattesteerde tewerkstelling van 2 weken, dat u in België Nederlandse lessen heeft gevolgd, net als enkele beroepsopleidingen. DVZ stelt dan ook vast dat uit het hoorrecht dan wel blijkt dat u in België pogingen heeft ondernomen om het Nederlands aan te leren en opleidingen te volgen, doch dat deze elementen onvoldoende zijn om het nemen van deze beslissingen te verhinderen. Ze doen immers geen afbreuk aan de ernst van de feiten waarvoor u veroordeeld werd, noch aan het gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Wat vervolgens de aanwezigheid van uw minderjarige kind in België betreft, wijst DVZ er vooreerst op dat haar aanwezigheid voor u geen probleem vormde om ernstige slagen en verwondingen toe te brengen aan haar moeder waardoor haar moeder tijdelijk moest opgenomen worden in een psychiatrische instelling. Er kan in het kader van artikel 8 EVRM slechts vastgesteld worden dat u een gevaar vormt voor uw gezins- en familieleden. Derhalve wijst DVZ erop dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Tot slot, wat de beweerde bedreigingen van de familie van uw ex-echtgenote betreft, stelt de DVZ vast dat u dan wel enkele foto's van gewapende personen voorlegt, doch hieruit geenszins kan blijken dat dit effectief de familie van uw ex-echtgenote zou zijn, evenmin dat deze u met de dood zouden bedreigen.

Derhalve heeft u in het kader van het hoorrecht geenszins elementen aangebracht die nopen tot een wijziging van de beoordeling van het CGVS.

We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

De DVZ kan uit alle elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

We brengen dienaangaande in herinnering dat u op 10/01/2020 door het Hof van Beroep van Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met als verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten overstaan van uw echtgenote.

Bijgevolg wordt er omwille van redenen van openbare orde en krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste en enig middel:

Schending aan van art. 8 EVRM, art. 7 eerste lid, 3°, 21 en 23, 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,; Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

De bestreden beslissing stelt dat er omwille van redenen van openbare orde en krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt wordt aan verzoekers verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, omdat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 23 van de vreemdelingenrecht stelt hieromtrent het volgende:

"§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf is het gevolg van een onzorgvuldige analyse van de beschikbare stukken waarbij artikel 21 iuncto artikel 23 van de Vreemdelingenwet werd geschonden doordat niet blijkt dat hij actueel nog een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.1. werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

De bestreden beslissing stelt volledig onterecht dat uit alle elementen uit verzoekers administratief dossier men enkel kan concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in verzoekers dossier aanwezige elementen, uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De bestreden beslissing stelt immers het volgende hieromtrent:

“DVZ kan niet anders dan vaststellen dat dit getuigt van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. U heeft ernstige slagen verwondingen toegebracht aan uw echtgenote en dit in bijzijn van uw minderjarige kind. U hield hierbij duidelijk geenszins rekening met de traumatische gevolgen van dit gewelddadig gedrag bij zowel uw echtgenote als uw minderjarige kind.

...

DVZ kan op basis van de beslissingen van het CGVS en de RVV en het arrest van 10.01.2020 van het Hof van Beroep van Antwerpen slechts beslissen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt en dat voor de DVZ voldoende ernstig is om op heden een beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht te nemen. DVZ kan het immers niet uitsluiten dat u dergelijk gedrag niet opnieuw zal herhalen.

Vooreerst herhaalt DVZ dat uit het hoorrecht blijkt dat u onder andere pogingen heeft ondernomen met het oog op tewerkstelling en dat u na uw veroordeling van 10.01.2020 heeft deelgenomen aan een vormingsprogramma intrafamiliaal geweld bij het CAW maar dat dit onvoldoende is om afbreuk te doen aan de ernst van de feiten van het arrest van 10.01.2020.

DVZ is immers van oordeel dat het niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen en dat de bovenstaande elementen evenmin voldoende zijn om aan te tonen dat u geen gevaar voor de samenleving zou vormen. We wijzen er immers op dat u bij arrest van 10.01.2020 van het Hof van Beroep van Antwerpen verschillende probatievoorwaarden werden opgelegd, waaronder: geen strafbare feiten plegen; zich laten begeleiden door een gespecialiseerde en rapporterende hulpverleningsorganisatie, en intensief zoeken naar werk, vervolgens regelmatig werken en de bewijzen hiervan voorleggen aan de justitie-assistent.

Het loutere feit dat u zich houdt aan deze probatievoorwaarden door geen nieuwe feiten van openbare orde te plegen, dat u heeft deelgenomen aan een vormingsprogramma omtrent intrafamiliaal geweld bij het CAW en dat u gedurende een regelmatig verblijf in België van ruim 6 jaar pogingen doet met het oog op het vinden van tewerkstelling, is op zich dan ook onvoldoende voor DVZ om met zekerheid te kunnen vaststellen dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Het gegeven dat u sinds uw veroordeling van 10.01.2022 geen nieuwe feiten van openbare orde zou hebben gepleegd en dat u niet opnieuw in contact kwam met justitie is onvoldoende om het tegendeel aan te tonen. Het feit dat u zich correct gedraagt op het ogenblik dat u van zeer nabij wordt opgevolgd, impliceert niet dat u thans geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde.

DVZ is van oordeel dat bovenstaande feiten voldoende ernstig zijn om vast te stellen dat u een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het feit dat u zich thans houdt aan de u opgelegde probatievoorwaarden doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd voor ernstig intrafamiliaal geweld en het gevaar dat van u uitgaat voor de samenleving. Evenmin doen de door u aangebrachte elementen in het kader van het hoorrecht afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt..”

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en de ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade.

Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; MvT, Parl. St. Kamer 2016-17, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, om in elk afzonderlijk geval te (be)-oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

De feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling van het Hof van Beroep te Antwerpen op 01.10.2020 dateren van 2019.

Verzoeker betwist uiteraard niet dat zijn daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen worden bestempeld. Echter het loutere feit dat verzoeker zich in het verleden schuldig maakte aan een vorm van zware strafbare feiten en dus behoort tot de door de wetgever geviseerde groep van vreemdelingen ten aanzien van wie kan worden overwogen om over te gaan tot de beëindiging van het verblijf laat, in

voorliggende zaak, op zich echter nog niet toe te oordelen dat alle in de artikelen 21 juncto 23 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden hiertoe zijn vervuld. Er moet immers ook blijken dat er “ernstige redenen” zijn om te oordelen dat verzoeker ingevolge de inbreuk die hij beging actueel nog een werkelijk en ernstig bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

De vaststelling dat verzoeker 3,5 jaar geleden voordat de in casu bestreden beslissing werd genomen een ernstig misdrijf pleegde en hierbij geen oog had voor de gevolgen van zijn optreden volstaat in voorliggende zaak echter niet om zonder meer te oordelen dat hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Bij dat onderzoek moeten immers ook het huidige gedrag van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen.

Verzoeker heeft inmiddels zijn straf uitgezeten en de opgelegde geldboete werd integraal betaald. Bovendien blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat verzoeker er momenteel alles aan doet om de zijn fouten van het verleden terug recht te zetten. Verzoeker heeft zich dan ook met onder andere het volgen van een vormingsprogramma intrafamiliaal geweld CAW herpakt en zijn verantwoordelijkheid terug opgepakt als vader. Zowel de justitieassistentie als het justitiehuis van Turnhout hebben inmiddels hun dossier positief afgesloten en tellen dat een verdere opvolging niet meer nodig is (stuk 3-4). Ook de familierechtbank bevestigt dat er geen reden is voor een contactverbod of het exclusief ouderlijk gezag aan de moeder toe te kennen.

De verwerende partij stelt onterecht dat er momenteel nog sprake is van een werkelijke en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker is in tegenstelling dan dat wat men beweert wel degelijk bewust van de ernst van de feiten en er is zeker sprake van schuldinzicht en berouw.

De reeds ondergane straf heeft verzoeker toegelaten om zijn handelingen te doen inzien en herhaling te voorkomen. Verzoeker is er dan ook van overtuigd dat de straf het beoogde doel heeft bereikt.

De houding van verzoeker na de feiten dienen niet geminimaliseerd te worden. Het gedrag van verzoeker getuigt van een schuldinzicht en verzoeker toont opnieuw respect voor onze maatschappij en het gezag van de overheidsdiensten. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker van zijn fouten heeft geleerd en aantoonde dat hij inspanningen doet om zich te integreren in de maatschappij. Verzoeker kan momenteel dus alles behalve gezien worden voor een gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving en in het bijzonder voor zijn gezin. Verzoeker is dan ook van mening dat deze redenen aanvaard dienen te worden om zijn verblijf te behouden.

Er dient immers rekening te worden gehouden met alle omstandigheden van de zaak, waaronder in casu de omstandigheid dat verzoeker nooit eerder met het gerecht in aanraking kwam, dat de periode van de inbreuken relatief beperkt was, dat verzoeker schuldinzicht heeft en inspanningen doet om zich te integreren.

Verzoeker heeft bijgevolg weldegelijk elementen naar voor gebracht waaruit blijkt dat verzoeker zijn gedrag heeft aangepast en waarmee gesteld kan worden dat er geen actueel karakter van het gevaar meer is voor de openbare orde. Verzoeker wenst de verantwoordelijkheid op te nemen voor zijn dochttertje.

De aangetoonde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 21 juncto artikel 23 van de Vreemdelingenwet volstaat om de beslissing tot beëindiging van het verblijf te vernietigen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het is bijgevolg weldegelijk kennelijk onredelijk om in de bestreden beslissing te stellen dat uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Overeenkomstig Art. 23.§ 2. Vw. dient er bovendien bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden te worden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Op 23.09.2022 werd verzoeker via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde verzoekers situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980).

Verzoeker gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde verwerende partij: bewijzen van opleidingen (Nederlandse lessen, basisrekenen, module rekenen, vooropleiding vrachtwagenschauffeur, CV), bewijs tewerkstelling (arbeidsovereenkomst voor de periode 13.12.2017 – 17.12.2021, 14.03.2022 – 18.03.2022, attest arbeidsongeschiktheid voor de periode 17.01.2022 – 30.01.2022) foto's met zijn dochter, vonnis van de familierechtbank- en jeugdrechtbank van Antwerpen dd. 12.11.2021; bewijs van

deelname aan een vormingsprogramma intrafamiliaal geweld CAW, bewijs van afbetaling geldboete en foto's van bedreigingen van zijn schoonfamilie in Irak.

Bij de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf werd er onvoldoende rekening gehouden met deze informatie.

3.2. Duur van het verblijf in België

In het kader van het hoorrecht verklaard verzoeker reeds niet terug te kunnen keren naar Irak gezien hij reeds 6 jaar in België is en hij hier volledig geïntegreerd is.

Wat zijn verblijf en integratie in België betreft, wijst verwerende partij erop dat het loutere feit dat hij thans 6 jaar in België verblijft onvoldoende is om het nemen van deze beslissingen te verhinderen. Daarnaast stelt men dat uit de door verzoeker neergelegde documenten inderdaad opgemaakt worden dat er sprake is van een tewerkstelling, volgen van Nederlandse lessen en beroepsopleidingen. Niettemin oordeelt men dat deze elementen onvoldoende zijn om het nemen van deze beslissingen te verhinderen.

Verzoeker heeft in het kader van het hoorrecht verklaard dat hij naast Nederlandse lessen eveneens een cursus basisrekenen heeft gevolgd en een vooropleiding vrachtwagenchauffeur, wat hij gestaafd heeft met inschrijvingsdocumenten. Eveneens legt hij bewijzen voor van zijn tewerkstellingen. De bestreden beslissing stelt dan ook dat het vaststaat dat verzoeker pogingen ondernomen heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren. Niettemin wijst verwerende partij erop dat het slechts van een normale attitude getuigt dat hij doorheen een regelmatig verblijf van 6 jaar pogingen doet om een officiële landstaal te leren en opleidingen te volgen.

Doch wordt er niet betwist dat verzoeker wel degelijk heeft aangetoond dat er sprake is van een doorgedreven integratie en hechte sociale banden met de Belgische samenleving.

Het spreekt voor zich dat er een sociaal netwerk werd opgebouwd na 6 jaar aanwezigheid op het grondgebied. Hoewel verzoeker een misstap heeft begaan, heeft verzoeker een nauwe band met de Belgische samenleving.

Er werd dus onvoldoende rekening gehouden met het langdurige verblijf van verzoeker in België. Verzoeker heeft sinds 2016 zijn privé- en gezinsleven in België opgebouwd.

3.3. Het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong

Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

De banden met het land van oorsprong zijn tevens ook volledig doorbroken.

Het is onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing alsnog stelt dat verzoeker het merendeel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht, namelijk in het land van herkomst en bijgevolg met de nodige inspanningen zich kan re-integreren in zijn land van herkomst.

Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, noch naar een ander land, aangezien hij buiten België geen enkele banden en connecties meer heeft.

Tot slot verklaarde verzoeker niet naar Irak te kunnen terugkeren gezien hij bedreigd wordt door de familie van zijn ex-echtgenote.

3.4. Met de gevolgen voor de verzoeker en diens familieleden (schending artikel 8 EVRM)

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen voor verzoeker en diens gezin.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland.

Er werd onvoldoende rekening gehouden met het belang van het kind. De intrekking van de verblijfstitel van verzoeker zal ernstige gevolgen hebben op de situatie van zijn dochter (voor de opvoeding, school, gezinsleven, gevoelsleven ...).

Aangezien het kind van verzoeker en de ex-partner van verzoeker nog over een verblijfstitel beschikken en in België zullen blijven zou dit immers impliceren dat verzoeker het recht op contact met zijn dochter ontnomen wordt.

Hieromtrent stelt de bestreden beslissing het volgende:

"In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat uw minderjarige dochter in België verblijft samen met haar moeder, uw ex-echtgenote. DVZ merkt vooreerst op dat u thans niet langer een gezinskern vormt met de moeder van uw minderjarige kind. Uw ex-echtgenote werd immers het slachtoffer van ernstige slagen en verwondingen en u bent thans in een echtscheidingsprocedure met haar. Bijgevolg woont u niet langer samen met uw ex-echtgenote en uw minderjarig kind.

In het kader van de evaluatie van het artikel 8 EVRM staat het vast dat u op heden nog steeds een gezinsleven uitoefent minderjarige kind. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat er nog steeds sprake is van een gezinskern tussen u en uw minderjarige kind.

DVZ wijst er echter op dat uw kind de subsidiaire beschermingsstatus geniet in België en dat het over verblijfsrecht beschikt. Bijgevolg maakt uw kind geenszins het voorwerp uit van deze beslissingen. Het is immers in het hoger belang van het minderjarige kind om bij de moeder in België te blijven. DVZ wijst erop dat uw kind over verblijfsrecht beschikt en dus in België school kan lopen.

Niettemin is DVZ er zich van bewust dat deze beslissingen mogelijks een negatieve invloed kunnen hebben voor uw gezinsleven, doch dat deze negatieve invloed geheel toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt.

U heeft immers ernstige feiten van openbare orde gepleegd die voor het CGVS en de RVV voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt dat u een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

DVZ wijst er dan ook op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

DVZ dient dan ook vast te stellen dat uit de evaluatie van artikel 8 EVRM niet alleen blijkt dat u een actueel gevaar vormt voor de samenleving, maar dat eveneens een actueel en ernstig gevaar vormt voor uw gezins- en familieleden in het bijzonder. U heeft uw ex-echtgenote ernstige slagen en verwondingen toegebracht. Door uw toedoen werd uw echtgenote tijddijk opgenomen in een psychiatrische instelling. Door uw gewelddadig gedrag moest uw dochter minstens tijdelijk zonder moeder opgroeien. DVZ kan niet anders dan vaststellen dat u in het verleden geenszins rekening hield met de traumatische gevolgen van in handelen voor uw gezins- en familieleden.

Er kan in het kader van artikel 8, tweede lid, van het EVRM dan ook slechts besloten worden dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde in het algemeen, en uw gezins- en familieleden in het bijzonder."

De beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Verzoeker stelde verwerende partij in het bezit van het vonnis van de familierechtbank dd. 12.11.2021.

Doch legt men de inhoud van dit vonnis compleet naast zich neer daar men stelt dat men dient vast te stellen dat uit de evaluatie van artikel 8 EVRM niet alleen blijkt dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de samenleving, maar dat eveneens een actueel en ernstig gevaar vormt voor zijn gezins- en familieleden in het bijzonder.

Het vonnis van de familierechtbank dd. 12.11.2021 stelt niettemin het volgende:

"Moeder verzoekt dat haar exclusief ouderlijk contact zou worden toegekend en dit omwille van een geldend contactverbod tussen vader en haarzelf.

Zoals uit de eigen stukken van moeder blijkt werd het contactverbod tussen vader en R. (..) inmiddels opgeheven en zijn - onder de voorwaarden gesteld door de Jeugdrechtbank -opnieuw contacten mogelijk tussen vader en R. (..).

Ter zitting van 15 oktober 2021 werd door partijen gemeld dat deze contacten, en de hieraan verbonden contacten tussen vader en moeder, begeleid worden door een consulente en goed verlopen.

De rechtbank ziet op heden dan ook geen reden af te wijken van het principe van gezamenlijk ouderlijk gezag.

...

Contactverbod

Moeder vordert dat een contactverbod zou worden opgelegd met vader, dit zowel voor haarzelf als R. (..).

Bij vonnis van de Jeugdrechtbank van Antwerpen van 31 mei 2021 werd het contactverbod tussen vader en R. (..) opgeheven.

Verder blijkt uit de stukken van moeder niet dat vader zich, tijdens en sedert het tussengekomen tijdelijk huisverbod, schuldig zou hebben gemaakt aan hetzij het overtreden van een bestaand contactverbod dan wel het kwaadwillig opzoeken van moeder.

Een contactverbod is een vergaande maatregel en dient met de nodige reserves te worden opgelegd.

Op basis van de voorliggende elementen ziet de rechtbank geen noodzaak tot het opleggen van een dergelijke maatregel en wordt de vordering van moeder afgewezen."

Hieruit blijkt nogmaals dat verzoeker geen actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde in het algemeen, en zijn gezins- en familieleden in het bijzonder, zoals de bestreden beslissing beweert.

Derhalve wijst verwerende partij erop dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van verzoeker uitgaat en verzoeker voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Er dient benadrukt te worden dat de feiten zich in de relationele sfeer hebben afgespeeld. Verzoeker en zijn ex-echtgenote wonen niet meer samen en de familierechtbank oordeelde dat er geen reden was om een contactverbod op te leggen of het ouderlijk gezag exclusief toe te kennen aan zijn ex-echtgenote.

Zoals reeds aangehaald werd zijn dossier eveneens afgesloten met een positief eindverslag door het justitiehuis en acht men een verdere opvolging niet meer noodzakelijk. Dit impliceert dat verzoeker geenszins een actueel gevaar is voor zijn dochter en ex-echtgenote.

De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn minderjarige dochter en zijn privéleven wordt verscheurd en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven en privéleven. Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 8 EVRM geschonden daar er onvoldoende gewicht toegekend werd aan het hoger belang van de minderjarige kinderen en er onterecht geoordeeld werd dat er nog een actueel en ernstig gevaar vormt voor zijn gezin en de samenleving.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens werd aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is gelet op voorgaande bespreking dan ook het geval.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Hoewel de bestreden beslissing uitgebreid wijst op de laakbaarheid van de feiten, blijkt nergens uit dat er thans sprake is van een actueel en ernstige bedreiging van de openbare orde. Het verwijzen naar de laakbaarheid van de feiten en het relativeren van de mate van integratie en de positieve evaluatie van de gerechtelijke instanties, bevat in casu geen verklaring waarom verzoeker het risico voor de openbare orde dermate ernstig en actueel is dat een beëindiging van verzoekers legaal verblijf sinds zes jaar, noodzakelijk en proportioneel is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 21 van de vreemdelingenwet aangegeven dat een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoekende partij omdat zij door haar gedrag geacht wordt een ernstig, reëel en actueel gevaar te vormen voor de openbare orde die de beëindiging van het verblijfsrecht rechtvaardigt. Tevens wordt onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verwerende partij motiveert concreet waarom zij van oordeel is dat verzoekende partij, door haar persoonlijk gedrag, wordt geacht een voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Zij beperkt zich hierbij niet tot het louter aanhalen van de strafrechtelijke veroordeling. Verder wordt concreet ingegaan op verzoekers privé- en gezinsleven, evenals op de banden met Irak.

Verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing haar niet zouden in staat stellen zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de beslissing en ze inhoudelijk bekritiseert, zodat kan worden geconcludeerd dat werd voldaan aan de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek die verzoekende partij op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van de vreemdelingenwet.

Artikel 21 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 23 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

2.5. De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ waarvan sprake in voormelde wetbepalingen, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald. Tevens werd het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Het begrip ‘openbare orde’ veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20). De procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de vreemdelingenwet, beogen verder “voldoende bescherming tegen willekeur [te bieden]. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 17 en p. 26-27).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

In die zin kan het bestaan van een of meerdere strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De (gemachtigde van de) staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt nog opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

2.5. In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar de veroordeling van verzoekende partij door het Hof van Beroep van Antwerpen op 10 januari 2020. De verwerende partij wijst erop dat verzoekende partij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien maanden met probatie-uitstel gedurende drie jaar behalve wat de voorhechtenis betreft omwille van *“opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met als verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten overstaan van uw echtgenote.”* De verwerende partij motiveert dat deze feiten voldoende ernstig waren zodat zij geleid hebben tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij. De verwerende partij overweegt verder dat uit het arrest van het Hof van Beroep blijkt dat zij haar echtgenote herhaaldelijk ernstige slagen en verwondingen heeft toegebracht. Zij citeert het volgende uit voormeld arrest: *“Beklaagde A.-Z. (...) heeft zijn echtgenote meermaals, tot bloedens toe, geslagen, met tijdelijke arbeidsongeschiktheid tot gevolg (omwille van decompensatie door het aanhoudend intrafamiliaal geweld werd de echtgenote van beklagde tijdelijk opgenomen in de psychiatrie). Beklaagde heeft daarbij ook geen oog gehad voor de eventueel traumatische gevolgen hiervan voor zijn (op het moment van de laatste feiten zesjarige) dochtertje R. (...). De politie stelde bij de aangifte van de feiten vast dat het dochtertje duidelijk onder de indruk was van de feiten, en dat zij spontaan zei dat papa vaak mama slaat”* en besluit dat hieruit blijkt dat verzoekende partij een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid heeft. Zij heeft immers ernstige slagen en verwondingen toegebracht aan haar echtgenote en dit in het bijzijn van haar minderjarig kind en dat verzoekende partij zodoende duidelijk geenszins rekening hield met de traumatische gevolgen van dit gewelddadig gedrag bij zowel haar echtgenote als haar minderjarig kind. De verwerende partij motiveert verder waarom zij van oordeel is dat niet uitgesloten kan worden dat verzoekende partij haar gedrag naar de toekomst herhaalt. De verwerende partij neemt daarbij in overweging dat verzoekende partij ondertussen pogingen heeft ondernomen met oog op tewerkstelling en dat zij na haar veroordeling deel genomen heeft aan een vormingsprogramma intrafamiliaal geweld bij het CAW. De verwerende partij verwijst dienaangaande naar de ernst van de gepleegde feiten en het gegeven dat zij strikte probatievoorwaarden heeft opgelegd gekregen. Zij stelt: *“Het loutere feit dat u zich houdt aan deze probatievoorwaarden door geen nieuwe feiten van openbare orde te plegen, dat u heeft deelgenomen aan een vormingsprogramma omtrent intrafamiliaal geweld bij het CAW en dat u gedurende een regelmatig verblijf in België van ruim 6 jaar pogingen doet met het oog op het vinden van tewerkstelling, is op zich dan ook onvoldoende voor DVZ om met zekerheid te kunnen vaststellen dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.*

Het gegeven dat u sinds uw veroordeling van 10/01/2022 geen nieuwe feiten van openbare orde zou hebben gepleegd en dat u niet opnieuw in contact kwam met justitie is onvoldoende om het tegendeel

aan te tonen. Het feit dat u zich correct gedraagt op het ogenblik dat u van zeer nabij wordt opgevolgd, impliceert niet dat u thans geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde.

DVZ is van oordeel dat bovenstaande feiten voldoende ernstig zijn om vast te stellen dat u een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het feit dat u zich thans houdt aan de u opgelegde probatievoorwaarden doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd voor ernstig intrafamiliaal geweld en het gevaar dat van u uitgaat voor de samenleving.”

Zoals duidelijk blijkt uit de gegeven motivering heeft de verwerende partij rekening gehouden met de aard en de ernst van de feiten alsook de strafmaat. Uit het arrest van het Hof van Beroep blijkt dat verzoekende partij zich in de periode van februari 2016 tot 4 juli 2019, dag waarop zij werd aangehouden door de onderzoeksrechter, meermaals bezondigd heeft aan het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen aan haar echtgenote, al dan niet met ziekte of tijdelijke arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Het Hof stelt vast: *“De bewezen verklaarde feiten zijn onaanvaardbaar en geven in hoofde van beklagde blijk van een manifeste afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, en meer concreet deze van zijn echtgenote. Beklaagde A.-Z. (...) heeft zijn echtgenote meermaals, tot bloedens toe, geslagen, met tijdelijke arbeidsongeschiktheid tot gevolg (omwille van decompensatie door het aanhoudend intrafamiliaal geweld werd de echtgenote van beklagde tijdelijk opgenomen in de psychiatrie). Beklaagde heeft daarbij ook geen oog gehad voor de eventueel traumatische gevolgen hiervan voor zijn (op het moment van de laatste feiten zesjarige) dochtertje R. (...). De politie stelde bij de aangifte van de feiten vast dat het dochtertje duidelijk onder de indruk was van de feiten, en dat zij spontaan zei dat papa vaak mama slaat.”*

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij erop te wijzen dat het gaat om zeer ernstige feiten. Zoals duidelijk blijkt heeft verzoekende partij haar echtgenote gedurende jaren onderworpen aan mishandeling, waarbij zij haar echtgenote ook tot bloedens toe sloeg. Door dit aanhoudend intrafamiliaal geweld moest haar echtgenote wegens decompensatie ook tijdelijk opgenomen worden in de psychiatrie. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat dergelijke zwaarwichtige vorm van huiselijk geweld een onmenselijke behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM (EHRM, *Eremia v. the Republic of Moldova*, nr. 3564/11 van 28 mei 2013, § 53 en volgende; EHRM, *Valiulienė v. Lithuania*, nr. 33234/07 van 26 maart 2013). Zoals voorts ook blijkt uit artikel 3 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld van 11 mei 2011 (Verdrag van Istanbul), geratificeerd door België op 14 maart 2016 en in kracht gegaan op 1 juli 2016, wordt huiselijk geweld gedefinieerd als *“alle vormen van fysiek, seksueel, psychologisch of economisch geweld dat plaatsvindt binnen het gezin of het huishouden of tussen voormalige of huidige echtgenoten of partners, ongeacht of de dader in dezelfde woning als het slachtoffer verblijft of heeft verbleven.”* Er kan niet ernstig betwist worden dat de feiten die verzoekende partij gepleegd heeft doen getuigen van zeer zwaarwichtig geweld dat zich voorgedaan heeft gedurende meerdere jaren en pas een einde heeft gekend met de aanhouding van verzoekende partij op 4 juli 2019. Het gaat aldus om herhaaldelijke episodes van zwaarwichtig huiselijk geweld gedurende een zeer lange periode. Daarbovenop komt nog dat verzoekende partij geen enkele schroom kende om de feiten te plegen voor de ogen van haar minderjarig kind. Uit de vaststellingen door de politie blijkt dat het dochtertje duidelijk onder de indruk was van de feiten. Zoals het Hof stelt kan niet uitgesloten worden dat het blootstellen van een kind aan dergelijke feiten traumatische gevolgen kan hebben voor het kind. Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van het EHRM is een kind dat getuige is van huiselijk geweld daarvan ook slachtoffer. Dergelijke kinderen zijn bijzonder kwetsbaar en hebben recht op de bescherming van de overheid in de vorm van effectieve afschrikking tegen zulke grove inbreuken op de persoonlijke integriteit (EHRM, *Kurt v. Austria*, nr. 62903/15, 15 juni 2021, § 76 en 163).

De Raad kan de verwerende partij in de eerste plaats volgen dat de gepleegde feiten op zich al voldoende ernstig zijn om te stellen dat verzoekende partij een voldoende ernstige actuele bedreiging vormt voor de openbare orde dewelke een beëindiging van het verblijf rechtvaardigt.

2.6. Daarenboven, en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt ook niet dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of verkeerde gronden geoordeeld heeft dat niet blijkt dat zij haar gedrag naar de toekomst toe niet zal herhalen. Verzoekende partij argumenteert dat de feiten zich ondertussen drie en een half jaar geleden hebben afgespeeld en zij haar straf heeft uitgezeten, maar zij gaat eraan voorbij dat de feiten zich doorheen verschillende jaren hebben afgespeeld en pas een einde hebben gekend met haar aanhouding. Haar betoog dat de periode van de inbreuken relatief beperkt was is gelet op voorgaande geenszins ernstig. Er werd haar voorts ook een contactverbod opgelegd. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt niet dat het contactverbod met de (ex-)echtgenote ondertussen werd opgeheven. Op het moment van het treffen van de bestreden

beslissing was wel het contactverbod met het kind opgeheven, maar dit evenwel onder voorwaarden gesteld door de Jeugdrechtbank alsook blijkt dat het kind 100% bij de moeder verblijft (zie vonnis familie- en jeugdrechtbank van 12 november 2021). Zoals het Hof ook gesteld heeft doen de feiten getuigen van een *“manifeste afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit”* en achtte het Hof het opleggen van een werkstraf, gelet op de aard en de ernst van de feiten, niet passend en onvoldoende garanties biedend om recidive in hoofde van verzoekende partij te vermijden. Om de kans op recidive zo veel mogelijk te verkleinen komt het volgens het Hof gepast voor om probatievoorwaarden op te leggen die in de eerste plaats gericht zijn op het aanpakken van de agressieproblematiek van verzoekende partij. De opgelegde voorwaarden zijn onder meer geen strafbare feiten plegen, gevolg geven aan de oproepingen van de probatiecommissie en aan die van de justitieassistent die met de begeleiding is belast, zich met betrekking tot zijn psychosociale problematiek, en dan vooral zijn agressieproblematiek, ambulant laten begeleiden door een gespecialiseerde en rapporterende hulpverleningsinstantie, hieraan zijn volle medewerking verlenen en de bewijzen hiervan voorleggen aan de justitieassistent, deze begeleiding niet stopzetten tenzij in samenspraak met de hulpverlener, de justitieassistent en de probatiecommissie, en intensief zoeken naar werk, vervolgens regelmatig werken en de bewijzen daarvan voorleggen aan de justitieassistent.

Uit het arrest van het Hof blijkt aldus dat de strafrechter geenszins uitsluit dat verzoekende partij naar de toekomst toe haar gedrag zal herhalen. Daarom legt het Hof probatievoorwaarden op om die kans zo veel mogelijk te verkleinen. Rekening houdende met het feit dat het intrafamiliaal geweld waaraan verzoekende partij zich bezondigd heeft zich jarenlang heeft herhaald en dit pas een einde heeft gekend door haar aanhouding (en dus niet door eigen inzicht), zodat verzoekende partij met deze feiten blijk heeft gegeven van een diepgeworteld gebrek aan respect voor andermans integriteit, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat het loutere feit dat verzoekende partij, op een ogenblik dat zij van zeer nabij wordt opgevolgd, geen nieuwe feiten pleegt en zij zich houdt aan de haar opgelegde voorwaarden, niet afdoende is om te stellen dat zij thans geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. In het licht van de gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, is het geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat, wanneer verzoekende partij zich opnieuw in een gelijkaardige context als degene waarin de feiten zich hebben voorgedaan bevindt, meer bepaald wanneer zij opnieuw een relatie aangaat met een partner, thans niet blijkt dat, door het gevolgd hebben van een gedragstraining intrafamiliaal geweld van 18 uren en het zich gehouden hebben aan de overige opgelegde voorwaarden haar persoonlijkheid dermate gewijzigd is waardoor een risico op recidive is uitgesloten. Dit alles nog temeer uit het arrest nr. 277 149 van de Raad van 7 september 2022 blijkt dat verzoekende partij naar aanleiding van haar beroep tegen de intrekkingbeslissing van haar subsidiaire beschermingsstatus de door haar gepleegde feiten – ondanks haar veroordeling door het Hof van Beroep – toch nog trachtte te minimaliseren door erop te wijzen dat haar echtgenote destijds haar klacht had ingetrokken op 20 juli 2019 en verklaard had dat verzoekende partij haar enkel geduwd had. Dit ondersteunt des te meer de vaststelling dat niet blijkt dat haar ingesteldheid dermate gewijzigd is dat een risico op recidive is uitgesloten.

De Raad benadrukt voorts dat het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet impliceert dat de verwerende partij niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen op grond van motieven zoals vermeld in de bestreden beslissing. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de bestreden beslissing werd duidelijk gewezen op de bijzondere ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten en op de persoonlijkheid van verzoekende partij waaruit een reëel gevaar voor de samenleving naar voren komt, zodat het hoegenaamd niet uit te sluiten valt dat verzoekende partij dergelijk gedrag naar de toekomst zal herhalen. Het loutere feit dat verzoekende partij zich sinds de feiten niet opnieuw heeft bezondigd aan enig strafbaar feit en zij zich gehouden heeft aan de overige opgelegde voorwaarden, doet aan voorgaande geen afbreuk. Nogmaals benadrukt de Raad de ingesteldheid van verzoekende partij die uit de door haar gepleegde daden naar voren komt en waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat deze ingesteldheid er naar de toekomst toe kan leiden dat verzoekende partij zich opnieuw bezondigd aan dergelijk zwaarwichtige feiten.

Het argument dat zij voordien nooit in aanraking is geweest met het gerecht en daaruit afleidt dat er geen recidivegevaar is, is evenmin ernstig. Immers heeft de verzoekende partij zich door haar ingesteldheid laten verleiden tot het plegen van uiterst ernstige feiten binnen de familiale context.

De Raad benadrukt voorts ook dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoekende partij nieuwe feiten zal plegen. Zij moet enkel het risico daartoe inschatten. Zoals gesteld maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemaakte inschatting, na het afwegen van alle relevante elementen, door de verwerende partij kennelijk onredelijk is.

2.7. Zoals verzoekende partij voorts stelt in haar uiteenzetting van het middel wordt in artikel 23, § 2 van de vreemdelingenwet bepaald dat er bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf rekening moet worden gehouden met de volgende elementen:

- de ernst of aard van de inbreuk op de openbare orde of nationale veiligheid of het gevaar dat van de betrokkene uitgaat;
- de duur van het verblijf in België;
- het bestaan van banden met het land van verblijf of het ontbreken van banden met het land van oorsprong;
- de leeftijd;
- de gevolgen van de beslissing voor de betrokkene en zijn familieleden.

Deze elementen komen (minstens gedeeltelijk) overeen met de criteria die het EHRM hanteert bij de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het geval van gevestigde vreemdelingen die feiten van openbare orde hebben gepleegd.

Volgens de wetgever bieden de procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de vreemdelingenwet, *“voldoende bescherming tegen willekeur. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen.”* (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 17; zie ook Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

De wetgever heeft het belang van een belangenafweging benadrukt, waarbij het bestuur oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer het een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling. In de memorie van toelichting kan hierover nog het volgende worden gelezen: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.”* (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner* criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

Specifiek wat betreft het negende *Boultif/Üner* criterium merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland* (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt

getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

2.8.1. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft deze een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.8.2. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.8.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

2.8.3.1. Wat betreft het privéleven heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij in Irak is opgegroeid en daar naar school is gegaan alsook aldaar gewerkt heeft. Op het ogenblik dat zij Irak verliet in 2014 was zij reeds een volwassen man van 26 jaar die het overgrote deel van haar leven in Irak heeft doorgebracht. Verder heeft verzoekende partij verklaard in Irak nog haar beide ouders, acht zussen en één broer te hebben. De verwerende partij motiveert: *“Het staat dan ook vast dat u ruim het merendeel van uw leven in Irak doorbracht, dat u er bent opgegroeid, dat u er een familiaal netwerk heeft en dat de officiële landstaal uw moedertaal is.”* Gelet hierop oordeelt de verwerende partij dat het feit dat verzoekende partij thans zes jaar in België verblijft niet voldoende is om van een dermate diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen die het treffen van de bestreden beslissingen in de weg staat. De verwerende partij neemt daarbij de elementen die de verzoekende partij aangaande haar integratie in België heeft voorgelegd, in overweging. Zij erkent dat verzoekende partij taallessen en cursussen heeft gevolgd wat getuigt van pogingen om zich te integreren. Wat betreft haar tewerkstelling in België stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoekende partij gedurende een regelmatig verblijf van ruim zes jaar minder dan twee jaar tewerkgesteld is geweest en dat deze tewerkstelling bovendien ook niet gestaafd wordt in de door verzoekende partij neergelegde stukken. Uit de neergelegde stukken blijkt immers slechts een tewerkstelling van twee weken. Hoewel verzoekende partij aldus wel pogingen heeft gedaan om Nederlands te leren en opleidingen te volgen blijkt aldus slechts een beperkte tewerkstelling. Deze elementen zijn dan ook niet afdoende om van een dermate diepgaande integratie in de Belgische samenleving te kunnen spreken die het treffen van de bestreden beslissing verhindert, rekening houdend met de gepleegde feiten en de ernst ervan. Verder stelt zij vast dat er geen medische beletsels blijken voor een terugkeer naar het herkomstland en dat een verwijderingsmaatregel blijkens de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet alsook dat zij geen

elementen heeft aangebracht die een andere beoordeling toelaten. Zij besluit dat de duur van het verblijf in België en eventueel andere elementen een behoud van het verblijf in België niet rechtvaardigen.

Door de elementen die beoordeeld werden door de verwerende partij te herhalen en van oordeel te zijn dat deze wel degelijk getuigen van een doorgedreven integratie en hechte sociale banden met de Belgische samenleving slaagt verzoekende partij er geenszins in de kennelijke onredelijkheid van de desbetreffende motieven aan te tonen. In het licht van het gegeven dat verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in Irak heeft doorgebracht alwaar zij nog over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt, dit terwijl zij slechts zes jaar in België heeft verbleven en ondanks het volgen van taallessen en opleidingen slechts doet getuigen van een beperkte tewerkstelling (volgens haar verklaringen minder dan twee jaar tewerkstelling), acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij vast te stellen dat het recht op privéleven van verzoekende partij niet opweegt tegen de bescherming van de openbare orde. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij geen privéleven kan opbouwen in het herkomstland, temeer zij de taal spreekt, aldaar naar school is gegaan en gewerkt heeft, en zij nog een ruim familiaal netwerk heeft die haar kan bijstaan in de opbouw van haar privéleven in Irak. Haar blote betoog dat zij geen banden meer heeft met Irak kan in het licht van voorgaande niet overtuigen. Voorts herhaalt verzoekende partij verklaard te hebben dat zij in Irak bedreigd wordt door familie van haar echtgenote maar daarmee slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling van de verwerende partij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld heeft dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en dat haar verklaringen omtrent bedreigingen daaraan geen afbreuk doen nu uit de enkele foto's van gewapende mannen die zij heeft voorgelegd niet kan blijken dat dit effectief familie van haar ex-echtgenote betreft noch dat deze haar met de dood bedreigen.

2.8.3.2. Wat betreft het gezinsleven heeft de verwerende partij volgende afweging gemaakt:

“In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat uw minderjarige dochter in België verblijft samen met haar moeder, uw ex-echtgenote.

DVZ merkt vooreerst op dat u thans niet langer een gezinskem vormt met de moeder van uw minderjarige kind.

Uw ex-echtgenote werd immers het slachtoffer van ernstige slagen en verwondingen en u bent thans in een echtscheidingsprocedure met haar. Bijgevolg woont u niet langer samen met uw ex-echtgenote en uw minderjarige kind.

In het kader van de evaluatie van het artikel 8 EVRM staat het vast dat u op heden nog steeds een gezinsleven uitoefent met uw minderjarige kind. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat er nog steeds sprake is van een gezinskem tussen u en uw minderjarige kind. DVZ wijst er echter op dat uw kind de subsidiaire beschermingsstatus geniet in België en dat het over verblijfsrecht beschikt. Bijgevolg maakt uw kind geenszins het voorwerp uit van deze beslissingen. Het is immers in het hoger belang van het minderjarige kind om bij de moeder in België te blijven. DVZ wijst erop dat uw kind over verblijfsrecht beschikt en dus in België school kan lopen.

Niettemin is DVZ er zich van bewust dat deze beslissingen mogelijks een negatieve invloed kunnen hebben voor uw gezinsleven, doch dat deze negatieve invloed geheel toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft immers ernstige feiten van openbare orde gepleegd die voor het CGVS en de RVV voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt dat u een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

DVZ wijst er dan ook op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Tevens stelt de DVZ vast dat de aanwezigheid van uw minderjarige kind u er niet van weerhouden heeft om ernstige feiten van openbare orde te plegen, waarvan bovendien haar eigen moeder het slachtoffer werd. Het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 10/01/2020 stelt immers het volgende: “Beklaagde A.-Z. (...) heeft zijn echtgenote meermaals, tot bloedens toe, geslagen, met tijdelijke arbeidsongeschiktheid tot gevolg (omwille van decompensatie door het aanhoudend intrafamiliaal geweld werd de echtgenote van beklaagde tijdelijk opgenomen in de psychiatrie). Beklaagde heeft daarbij ook geen oog gehad voor de eventueel traumatische gevolgen hiervan voor zijn (op het moment van de laatste feiten zesjarige) dochtertje R. (...) De politie stelde bij de aangifte van de feiten vast dat het dochtertje duidelijk onder de indruk was van de feiten, en dat zij spontaan zei dat papa vaak mama

slaagt DVZ dient dan ook vast te stellen dat uit de evaluatie van artikel 8 EVRM niet alleen blijkt dat u een actueel gevaar vormt voor de samenleving, maar dat eveneens een actueel en ernstig gevaar vormt voor uw gezins- en familieleden in het bijzonder. U heeft uw ex-echtgenote ernstig geslagen en verwondingen toegebracht. Door uw toedoen werd uw echtgenote tijdelijk opgenomen in een psychiatrische instelling. Door uw gewelddadig gedrag moest uw dochter minstens tijdelijk zonder moeder opgroeien. DVZ kan niet anders dan vaststellen dat u in het verleden geenszins rekening hield met de traumatische gevolgen van uw handelen voor uw gezins- en familieleden.

Er kan in het kader van artikel 8, tweede lid, van het EVRM dan ook slechts besloten worden dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde in het algemeen, en uw gezins- en familieleden in het bijzonder.

(..)

Wat vervolgens de aanwezigheid van uw minderjarige kind in België betreft, wijst DVZ er vooreerst op dat haar aanwezigheid voor u geen probleem vormde om ernstige slagen en verwondingen toe te brengen aan haar moeder waardoor haar moeder tijdelijk moest opgenomen worden in een psychiatrische instelling. Er kan in het kader van artikel 8 EVRM slechts vastgesteld worden dat u een gevaar vormt voor uw gezins- en familieleden. Derhalve wijst DVZ erop dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde."

2.8.3.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij geen gezinskern meer vormt met haar (ex-)echtgenote die het slachtoffer werd van de door de verzoekende partij gepleegde feiten en waarmee zij in een echtscheidingsprocedure zit (zat). Bij gebrek aan beschermenswaardig gezinsleven met haar (ex-)echtgenote kan dan ook geen schending blijken van artikel 8 EVRM.

Verder betwist de verwerende partij niet dat verzoekende partij nog een gezinsleven heeft met haar minderjarig kind. Zij wijst er echter op dat het kind verblijfsgerechtigd is en het in het hoger belang is van het kind om bij de moeder te verblijven. Het kind kan verder school lopen in België. De verwerende partij oordeelt verder dat het gegeven dat de bestreden beslissing een mogelijke negatieve invloed heeft op de beleving van het gezinsleven met het kind volledig toe te wijzen is aan het persoonlijk gedrag van verzoekende partij, waarbij verwezen wordt naar de ernst van de feiten en het gevaar dat van verzoekende partij uitgaat voor de samenleving waardoor de familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Daarbij wijst de verwerende partij er nog op dat uit de feiten gebleken is dat de gepleegde feiten haar gezinsleden ook leed hebben berokkend, nu de echtgenote fysiek werd mishandeld en zij tijdelijk is moeten opgenomen worden in de psychiatrie. Daardoor moest het kind minstens tijdelijk zonder moeder opgroeien. Verzoekende partij, die de feiten ook pleegde in aanwezigheid van het kind, hield duidelijk geen rekening met de traumatische gevolgen van haar handelen voor haar gezinsleden.

De Raad acht het in het licht van de vaststelling dat de feiten zich hebben afgespeeld binnen de familiale context geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij erop wijst dat de verzoekende partij hoegenaamd geen oog heeft gehad voor het welzijn van haar gezinsleden, waaronder haar minderjarig kind dat getuige was van de feiten. Het loutere gegeven dat verzoekende partij sinds 31 mei 2021 opnieuw toegestaan is contact te hebben met haar kind doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Vooreerst herhaalt de Raad immers dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekende partij nog een gezinsleven onderhoudt met haar kind en zij dus wel degelijk rekening houdt met het feit dat verzoekende partij ondertussen opnieuw contact heeft met haar kind. Daarnaast moet eveneens opgemerkt worden dat uit de aan de verwerende partij voorgelegde stukken geenszins blijkt dat verzoekende partij vrijelijk contact kan onderhouden met haar kind, nu de contacten tussen verzoekende partij en haar kind onder de voorwaarden opgelegd door de Jeugdrechtbank plaatsvinden. De contacten worden ook begeleid door een consulent. In de gegeven omstandigheden kan niet blijken dat de voorwaarden die opgelegd werden door de Jeugdrechtbank niet zouden ingegeven zijn met het oog op de bescherming van het kind. Daarmee wordt ook hetgeen gesteld door de verwerende partij, met name dat de feiten die de verzoekende partij binnen de familiale context heeft gepleegd niet ten goede kwamen aan het kind, verder bevestigd. Door de gepleegde feiten is het net verzoekende partij die geen oog heeft gehad voor het belang van haar kind.

Voor zover bovendien de argumentatie van de advocaat van verzoekende partij en verzoekende partij zelf ter terechtzitting zou moet aangenomen worden dat verzoekende partij opnieuw vrijelijk contact kan

onderhouden met haar kind, wat thans evenwel niet is aangetoond, is het verder evenwel ook niet betwist dat het kind haar verblijfplaats heeft bij de moeder. Zoals de verwerende partij erop gewezen heeft hebben moeder en kind verblijfsrecht in België en is het in het hoger belang van het kind om bij de moeder te verblijven. *In casu* dient vastgesteld te worden dat de moeder de voornaamste zorgfiguur is voor het kind. De bestreden beslissing maakt aldus niet dat het kind zijn vertrouwde leefomgeving moet verlaten nu het verder in België kan verblijven bij de moeder en hier verder school kan lopen. Bijgevolg speelt het criterium dat moet nagegaan worden welke aanpassingsmoeilijkheden het kind zou ondervinden bij het volgen van verzoekende partij niet. Wat belangrijker is is na te gaan welke moeilijkheden het kind zou ondervinden indien verzoekende partij het Belgische grondgebied moet verlaten (cfr. EHRM, *Assem Hassan Ali v. Denmark*, 23 oktober 2018, § 57). Verzoekende partij maakt het bestaan van dergelijke moeilijkheden voor het kind niet aannemelijk. De Raad wijst daarbij ook op rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en/of er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, *Üner / Nederland*; EHRM 8 januari 2009, *Grant / het Verenigd Koninkrijk*; EHRM 17 februari 2009, *Onur / het Verenigd Koninkrijk*). Rekening houdend met het gegeven dat het in het hoger belang is van het kind om verder bij de moeder te verblijven waarmee het samenwoont en verzoekende partij door het plegen van de feiten zelf geen enkel oog heeft gehad voor het welzijn van haar kind, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog als zou de bestreden beslissing het hoger belang van het kind miskennen. Dit alles temeer verzoekende partij niet gevolgd kan worden in haar betoog dat het contact met haar kind volledig verbroken wordt door de bestreden beslissing nu zij niet aantoont waarom zij vanuit het buitenland geen contact kan onderhouden met haar kind zoals bijvoorbeeld via telefoon of internet (cf. EHRM, *Bajrami v. Denmark*, 22 februari 2022, § 33). Zij kan vanuit Irak verder eveneens haar financiële verantwoordelijkheid ten aanzien van het kind opnemen.

Rekening houdend met alle relevante elementen van de zaak maakt verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat het hoger belang van het kind *in casu* dermate wordt aangetast waardoor dit zwaarder zou doorwegen op de andere relevante elementen, zoals het gegeven dat de feiten zich hebben afgespeeld binnen de familiale context, bijzonder zwaarwichtig zijn en doen getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de integriteit van haar gezinsleden. Dit alles temeer verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij vanuit Irak geen contact kan onderhouden met haar kind via bijvoorbeeld moderne communicatiemiddelen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat geen redelijke afweging werd gemaakt tussen enerzijds haar recht op gezinsleven en anderzijds het voorkomen van strafbare feiten (cfr. EHRM, *Assem Hassan Ali v. Denmark*, 23 oktober 2018, §61-62; *Bajrami v. Denmark*, 22 februari 2022, § 33).

2.9. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.10. Waar de verzoekende partij nog een schending aanvoert van artikel 7 van de vreemdelingenwet toont zij, gelet op het gegeven dat zij geen afbreuk heeft weten te doen aan de rechtmatigheid van de beslissing tot beëindiging van verblijf, niet aan dat verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze overgaat tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

2.11. Verzoekende partij maakt voorts evenmin een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Dit artikel luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verwerende partij de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet genoemde elementen in overweging genomen. Verzoekende partij heeft aan de beoordeling ter zake geen afbreuk weten doen.

Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER